

[Bundvad.]

mer den Slags Ting. Jeg har faaet at vide, at det Spørgsmaal ligger til Behandling i et Udvalg, der ogsaa behandler Spørgsmaalet om en Overbygning paa Renten. Jeg beder Ministeren følge det Spørgsmaal, der her er nævnt, med særlig Opmærksomhed, fordi det har Interesse for umaadelig mange Mennesker, ikke alene for Rentenyderne, men ogsaa for de mange Grupper, der bevilger saadanne Legater, for hvis vi ved at give for stramme Bestemmelser her hindrer Legaters Stiftelse, modvirker vi i Virkeligheden det Ønske, som jeg tror alle nærer om at lave en Overbygning paa Renteordningen.

Med Hensyn til Kommunisternes Forslag, hvori man har foreslaaet, at Renten udbetales fra det 60de Aar, for enlige Kvinder, naar særlige Omstændigheder gør sig gældende, fra det 55de Aar, og hvorefter den saakaldte Trediedelsbestemmelse i Invalideberegningen ophæves, vil jeg gerne sige, at for de to sidste Spørgsmaals Vedkommende er der Udvalg i Gang om at finde en Ordning. Og ligesom jeg gjorde det før med Hensyn til Legatspørgsmaalet, vil jeg gerne rette den Henstilling til den højtærede Minister, at disse to Spørgsmaal, om de enlige Kvinders Mulighed for at faa Rente fra 55 Aars Alderen og om den saakaldte Trediedelsbestemmelse i Invalideforsikringen, bliver fulgt med største Opmærksomhed, og at man, hvis det trækker ud, rykker for at faa en Løsning.

Hvad 60 Aars Grænsen angaar, ser vi ingen Mulighed for at gennemføre den i Øjeblikket. Vi er her i denne Sal indstillet paa at faa Pengene paa Bordet eller — sagt paa en anden Maade — at faa det foreliggende Forslag vedtaget, saaledes som Flertallet har kunnet tiltræde det, og da vi kan se, at det ikke er muligt at løse de Spørgsmaal, som Kommunisterne har stillet Forslag om samtidig med Vedtagelsen af nærværende Forslag, og da vi ikke anser det af Kommunisterne stillede Forslag for at være hverken praktisk, økonomisk eller politisk gennemførligt i Øjeblikket, foretrækker vi det Forslag, som Flertallet har tiltraadt, og vil i Konsekvens heraf stemme imod Kommunisternes.

Maa jeg saa vende mig til Venstre og de Konservative med et Par Bemærkninger. For mig at se er Venstre nu — og desværre fulgt af de Konservative — inde i en Bevægelse bort fra den sociale Linie. Der opstod ikke alene her i Landet, men over hele Verden under Krigen en stærk social Bevægelse. Den rejste som Bannermærke en Udtalelse, som Roosevelt kom med efter

Vedtagelsen af Atlanterhavsdeklarationen, en Udtalelse, der lyder saadan: Sikring mod social Nød er en Menneskeret. Med denne Parole bredte der sig over Landene en Forstaaelse af, at der maatte ske sociale Fremskridt. Vi saa, hvordan Beveridge-Planen blev formuleret under Krigen, medens England kæmpede haardt, og store sociale Forbedringer gennemføres nu, medens England i øvrigt har meget store Vanskeligheder at kæmpe med. Vi ser, hvordan man har klarret Problemet i Norge og Sverige paa en Maade, der for disse Landes Vedkommende betegner Fremskridt i Forhold til tidligere. Vi har set den samme Bevægelse i Danmark under den sidste Del af Besættelsen; det gav sig bl. a. Udslag deri, at det blev muligt at komme igennem med højere Løn straks efter Besættelsen, end det havde været muligt under Besættelsen, hvor Trangen til Lønfremgang havde været lige saa stor.

Den sociale Bevægelse i Folket pressede, om jeg saa maa sige, en saadan Udvikling frem. Det gjaldt ogsaa, naar Talen var om Forbedringer for de gamle og Invaliderne, og vi saa derfor, at ikke alene de Partier, der havde et naturligt Ønske om at støtte de gamle, men ogsaa andre tog Forbedringer op som et Punkt i deres Program i 1945, saaledes at den almindelige sociale Stemning i Danmark ligesom pressede samtlige Partier frem til et Løfte om, at nu maatte der ske Forbedringer for de gamle.

Det blev saa ved Skæbnens Ugunst, eller maaske andre vil sige Gunst, Venstre, som kom til at gennemføre denne Ændring i Aldersrenten. Vi var imidlertid ikke tilfredse dengang, og vi har nu forsøgt gennem det Forslag, vi her behandler, at foretage en Afrunding, hvormed man glatter af paa det, vi fandt uheldigt, saaledes at vi faar en mere tilfredsstillende og helstøbt Ordning end den, vi fik gennemført sidste Sommer. Dette har vi ikke kunnet faa Venstres og de Konservatives Tilslutning til, og det maa formentlig være et Udtryk for, at disse Partier nu mener, at den sociale Bevægelse efter denne Krig, som det skete efter forrige Krig, allerede skulde være standset. Man lagde ved første Behandling op til: Bort fra den sociale Linie, og det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen deklamerede: Nu vil vi ikke mere, før vi faar en Folkeforsikring. Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sagde det mere forsigtigt — det er hans Natur —, at han ikke kunde se nogen Grundelse for Forslaget og derfor vilde nøjes med at se paa Enkeltheder i Udvalget.

Denne Linie er fulgt under Udvalgets Arbejde frem til Betænkningen, og saa vidt